ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2008: ΜΕΡΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας της Ένωσης Αναρχικών

Σάββατο 6 Δεκέμβρη 2008

Δολοφονείται από ειδικούς φρουρούς ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος στα Εξάρχεια. Μεταφέρεται νεκρός στον Ευαγγελισμό όπου συγκεντρώνονται και άτομα με τους μπάτσους προσπαθώντας να μπουν στο νοσοκομείο.
Καταλαμβάνονται η ΑΣΟΕΕ, το Πολυτεχνείο και η Νομική. Ακολουθεί αυθόρμητη πορεία από τα Εξάρχεια με άγριες συγκρούσεις και επιθέσεις σε τράπεζες και ναούς της κατανάλωσης. Οι συγκρούσεις γενικεύονται στο κέντρο της Αθήνας στη Συγγρού, στην Ερμού.

Κυριακή 7 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιείται πολυπληθής συγκρουσιακή πορεία προς την ΓΑΔΑ. Εκατοντάδες διαδηλωτών συγκρούονται στην Λ. Αλεξάνδρας με τις δυνάμεις καταστολής και πραγματοποιούνται επιθέσεις σε τράπεζες και καταστήματα σε όλη τη Λεωφόρο. Όλο το απόγευμα και τη νύχτα συνεχίζονται οι συγκρούσεις στους δρόμους της Αθήνας. **Το εξεγερσιακό κλίμα μεταφέρεται και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας το ίδιο δυναμικά και συγκρουσιακά. (**Ηράκλειο, Μυτιλήνη, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Κομοτηνή, Ξάνθη, Σέρρες, Χανιά, Σπάρτη, Αλεξανδρούπολη, Βόλο

Δευτέρα 8 Δεκέμβρη 2008

Σχεδόν όλα τα σχολεία της Αττικής είναι κατειλλημένα. Ακλουθούν αυθόρμητες πορείες στις γειτονιές από τους μαθητές κυρίως με επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα (Βούλα, Ηλιούπολη, Κηφισιά, Πειραιάς, Ν. Σμύρνη, Αιγάλεω, Κολονάκι, Ν. Ερυθριά, Γαλάτσι. Εξάρχεια, Κορυδαλλός).Το απόγευμα ακολουθεί πορεία στα Προπύλαια με περισσότερα από 15000 άτομα. **Οι συγκρούσεις με τους μπάτσους και οι επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους διαρκούν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες σε όλο το κέντρο της Αθήνας**. Πορείες με συγκρούσεις εξελίσσονται και στην υπόλοιπη Ελλάδα (Κέρκυρα, Ηράκλειο, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Νάξος)

Τρίτη 9 Δεκέμβρη 2008.

Μαθητές πραγματοποιούν πορεία στο Σύνταγμα και συγκρούονται με τα ΜΑΤ, ενώ αργά το βράδυ δίπλα στα ΜΑΤ έρχονται Χρυσαυγίτες και ακροδεξιοί και επιτίθενται μαζί τους στους διαδηλωτές. Την νύχτα Χρυσαυγίτες μαχαιρώνουν μία κοπέλα κοντά στην περιοχή των Εξαρχείων. Συγκρούσεις πραγματοποιούνται γύρω από το Πολυτεχνείο και την ΑΣΟΕΕ.
Το μεσημέρι γίνεται η κηδεία του νεκρού Αλέξανδρου στο Π. Φάληρο. Οι μπάτσοι αποκλείουν τους γύρω δρόμους από το νεκροταφείο. Μαθητές και εκατοντάδες κόσμου επιτίθενται στα ΜΑΤ κατά την έξοδό τους από το νεκροταφείο. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται για αρκετές ώρες στο Π. Φάληρο και τη Ν. Σμύρνη.
Πορείες και επιθέσεις σε τμήματα συνεχίζονται στις γειτονιές (Ζωγράφου, Ελευσίνα, Α. Παρασκευή, Πετρούπολη) και χιλιάδες κρατούμενοι ξεκινούν αποχή συσσιτίου ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την κρατική καταστολή

Τετάρτη 10 Δεκέμβρη 2008

Πολυπληθής πορεία που καταλήγει στο Σύνταγμα με οδοφράγματα και συγκρούσεις έξω από τη Βουλή αρχικά, που μετά γενικεύονται.
Η οργή εξαπλώνεται σε όλη την Αττική (Επίθεση στο ΑΤ. Ζωγράφου, πορεία και επίθεση από μαθητές στο ΑΤ.. Πετρούπολης και σε τράπεζες της περιοχής, μολότοφ στα Δικαστήρια της Ευελπίδων τη στιγμή που μέσα ο συνήγορος

του Κορκονέα δήλωνε ότι η σφαίρα εξοστρακίστηκε και εν αναμονή της παρουσίας του δολοφόνου στον ανακριτή) και στην υπόλοιπη Ελλάδα (Κιλκίς, ηράκλειο, Χανιά, καβάλα, Κομοτηνή, Ξάνθη, Ναύπλιο, Χίος, Σαντορίνη, Σάμος, Σέρρες, Σύρος, Καστοριά, Κέρκυρα, Μυτιλήνη) με πορείες, συγκρούσεις και επιθέσεις σε κρατικούς στόχους, τράπεζες και ναούς της κατανάλωσης.

Πέμπτη 11 Δεκέμβρη 2008

Καταλαμβάνεται το δημαρχείο Αγ. Δημητρίου στο Μπραχάμι με σκοπό να χρησιμοποιηθεί ως ένας χώρος αντιπληροφόρησης και επεξεργασίας δράσεων. Παράλληλα πραγματοποιούνται πορείες και επιθέσεις σε ΑΤ.. από μαθητές στην Ηλιούπολη, στον Αγ. Δημήτριο, στο Χαλάνδρι, στις φυλακές του Κορυδαλλού, στο ΑΤ Άνω Πατησιών, στην Καλλιθέα, στην Τερψιθέα, στο ΑΤ.. Πετρούπολης, στον Αλιμο, στα Μελίσσια

Το απόγευμα πραγματοποιείται πορεία στο κέντρο της Αθήνας από τα Προπύλαια με τη συμμετοχή χιλιάδων διαδηλωτών. Όταν η πορεία φτάνει στο Σύνταγμα οι διαδηλωτές επιτίθενται με πέτρες και μολότοφ στους μπάτσους. Ξεσπούν νέες συγκρούσεις που κρατούν για πολύ ώρα.

Στην υπόλοιπη Ελλάδα επικρατεί η ίδια κατάσταση με συγκρουσιακές πορείες και επιθέσεις.

Παρασκευή 12 Δεκέμβρη 2008

Υπό κατάληψη βρίσκονται 700 σχολεία πανελλαδικά. Η Πανεκπαιδευτική πορεία στο κέντρο της Αθήνας συγκέντρωσε πάνω από 10.000 άτομα. Οι διαδηλωτές συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής στην Πανεπιστημίου, Σταδίου, Κοραή, Σύνταγμα. Κατά τη διάρκεια της πορείας γίνεται επίθεση και καταστρέφεται το γραφείο του Κούγια (συνήγορος υπεράσπισης του ειδικού φρουρού)

Ακόμα πραγματοποιήθηκαν: πορεία μαθητών στο Καλαμάκι, συγκέντρωση εργαζομένων στις Μονάδες Ψυχικής Υγείας έξω από το ΑΤ.. Χαλανδρίου, ποδηλατοπορεία στο κέντρο της Αθήνας, πορεία στον Αγ. Δημήτριο (Μπραχάμι), καθιστική διαμαρτυρία στο Σύνταγμα στις 22.00, κατάληψη στο ΚΕΠ Χαλανδρίου για τη δημιουργία πυρήνα δράσεων και αντιπληροφόρησης, κατάληψη στο ραδιοφωνικό σταθμό Flash (96 fm)

Σάββατο 13 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιείται πολυπληθείς συγκέντρωση στο Σύνταγμα με μικρότερης έκταση συγκρούσεις.

Επίσης λαμβάνουν χώρα: εμπρησμοί τραπεζών, γραφείων της τοπικής οργάνωσης της ΝΔ, ενός Σκλαβενίτη, ενός καταστήματος Wind και ενός ΟΤΕshop στο Καλαμάκι, πορεία στο Χαλάνδρι (πλ. Αγ. Νικολάου) προς το τοπικό ΑΤ.., συγκέντρωση στου Ζωγράφου (πλ. Γαρδένιας), πορεία στο Περιστέρι, πανεκπαιδευτική συγκέντρωση στο Σύνταγμα, συγκέντρωση στο γκάζι και πορεία προς τη βουλή, πορεία των κατοίκων Εξαρχείων στα Εξάρχεια και εκδίωξη των ΜΑΤ από την περιοχή, πορεία από κατοίκους στο Μαρούσι, επίθεση από εκατοντάδες εξεγερμένους στο κτίριο του ΥΠΕΧΩΔΕ επί της Πατησίων σε ένδειξη αλληλεγγύης στον ακηδεμόνευτο και συγκρουσιακό αγώνα των κατοίκων της Λευκίμμης της Κέρκυρας ενάντια στην εγκατάσταση ΧΥΤΑ στην περιοχή τους, επίθεση στο ΑΤ.. Εξαρχείων. Παράλληλα οι πορείες, συγκρούσεις, μικροφωνικές και επιθέσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα συνεχίζονται σε ηράκλειο, Λάρισα, πάτρα, βόλο, Χανιά, καμένα βούρλα, Θεσσαλονίκη.

Τη νύχτα ακολουθεί συγκέντρωση στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Αλέξανδρος. Τα ΜΑΤ που έχουν περικυκλώσει την περιοχή επιτίθενται στους συγκεντρωμένους και ακολουθούν άγριες συγκρούσεις και αυθόρμητα δημιουργείται μπλοκ (περισσότερων από 700 διαδηλωτών) που κατευθύνεται προς Ψυρρή. Η πορεία χτυπιέται ξανά άγρια από τα ΜΑΤ στην Πειραιώς και ακολουθούν συγκρούσεις και επιθέσεις σε τράπεζες. Τελικά καταλήγει Ομόνοια όπου και διαλύεται. Την ίδια στιγμή συνεχίζεται η "πολιορκία" της πλ. Συντάγματος από το πρωί από χιλιάδες διαδηλωτών, κυρίως μαθητών και οι μπάτσοι επιτίθενται με χημικά και ξύλο στην καθιστική διαμαρτυρία των μαθητών έξω από τη Βουλή

Κυριακή 14 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιούνται: συγκέντρωση στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Αλέξης από κατοίκους των Εξαρχείων, κατάληψη των ραδιοφωνικών σταθμών Αθήνα στα 98.4 fm, Best 92.6 fm και Εν Λευκώ.

Δευτέρα 15 Δεκέμβρη 2008

700 σχολεία πανελλαδικά τελούν υπό κατάληψη
Δράσεις πραγματοποιούνται στην Αθήνα: Κατάληψη στην Altec Telecoms, πορεία και επίθεση από μαθητές στις Φυλακές Κορυδαλλού και στο ΑΤ.. Παγκρατίου. Πορεία και συγκρούσεις από μαθητές έξω από τη ΓΑΔΑ, συγκέντρωση στο Σύνταγμα, συγκέντρωση, πορεία και συγκρούσεις στα Προπύλαια, κατάληψη πνευματικού κέντρου Ν. Φιλαδέλφειας για τη δημιουργία πυρήνα δράσεων και αντιπληροφόρησης, καταστροφή ακυρωτικών μηχανημάτων στη στάσεις Δάφνη και Πανεπιστήμιο του ΜΕΤΡΟ

Τρίτη 16 Δεκέμβρη 2008

Η εξέγερση συνεχίζεται με συγκέντρωση στο Σύνταγμα, εμπρησμό κλούβας των ΜΑΤ και αυτοκινήτων της ΕΛ.ΑΣ στην Καισαριανή, κατάληψη στο δελτίο ειδήσεων της ΝΕΤ τη στιγμή που μεταδιδόταν ομιλία του πρωθυπουργού στη Βουλή, συγκέντρωση κατοίκων Εξαρχείων έξω από το τμήμα της Καλλιδρομίου, επίθεση στο ΑΤ.. Ιλισίων, συγκέντρωση στο δημαρχείο Δάφνης

Τετάρτη 17 Δεκέμβρη 2008

Καταλαμβάνεται το κτίριο της ΓΣΕΕ από εξεγερμένους εργάτες, εργαζόμενους και αλληλέγγυους για τη δημιουργία πυρήνα δράσεων και αντιπληροφόρησης
Επίσης: Εμπρησμός κλούβας των ΜΑΤ στη Βασιλακοπούλου, Συγκέντρωση και πορεία στη Νέα Φιλαδέλφεια, Συγκέντρωση στο Βύρωνα, Πορεία και επίθεση στο ΑΤ.. Χαλανδρίου, Πορεία από μαθητές στο ΑΤ.. Νέου Κόσμου, Κατάληψη στο δημαρχείο Καισαριανής, Καταστροφή ακυρωτικών μηχανημάτων στους σταθμούς Μοναστηράκι, Ταύρο, Αττική, Άνω Πατήσια και Κάτω Πατήσια του ΗΣΑΠ, Συγκέντρωση και συμβολική καταστροφή τηλεοράσεων στην Καπνικαρέα της Ερμού.
Την Τετάρτη πυροβολείται και τραυματίζεται ελαφρά μαθητής σε κεντρικό σημείο στο Περιστέρι από αγνώστους.

Πέμπτη 18 Δεκέμβρη 2008

Το πρωί πραγματοποιείται πανεκπαιδευτική πορεία στο κέντρο της Αθήνας με τη συμμετοχή περισσότερων από 20.000 φοιτητών, μαθητών, εργαζομένων, ανέργων. Οι διαδηλωτές συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής και πυρπολείται για δεύτερη φορά το (καινούριο) δέντρο του Κακλαμάνη στο Σύνταγμα. Επίσης, καίγεται ένα βαν χρηματαποστολής. Στήνονται οδοφράγματα στα Προπύλαια και γύρω από τη Νομική και ακολουθούν συγκρούσεις με τους μπάτσους.
Κατά τη διάρκεια της κατάληψης ΓΣΕΕ πραγματοποιούνται συζητήσεις και προβολές Αποτρέπεται απόπειρα εκκένωσής της από τραμπούκους του ΠΑΣΟΚ.
Επίσης πραγματοποιούνται: Πορεία στις 18.00 στο Περιστέρι για τον πυροβολισμό του μαθητή στο χέρι. Παρέμβαση στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών και διακοπή κονσέρτου και συμφωνίας.
Οι δράσεις συνεχίζονται και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Παρασκευή 19 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιούνται νέες πορείες και δράσεις:
Επίθεση και εμπρησμός του Γαλλικού Ινστιτούτου και μίας ακόμη τράπεζας στην περιοχή σε ένδειξη αλληλεγγύης στους συντρόφους της Γαλλίας που βρίσκονται προφυλακισμένοι για κινήσεις σαμποτάζ στο ΜΕΤΡΟ της Γαλλίας
Συναυλία αλληλεγγύης στα Προπύλαια με τη συμμετοχή πολλών συγκροτημάτων και τραγουδιστών.
Πορεία στο Περιστέρι για τον πυροβολισμό του μαθητή και παρέμβαση στο μετρό του Αγ. Αντώνη
Πορεία και επίθεση στο τμήμα Αιγάλεω. Ακόμη σπάζονται προσόψεις τραπεζών και κάμερες παρακολούθησης καθώς και τα γραφεία της εταιρίας φυσικού αερίου.

Παρέμβαση στην πρεμιέρα του Εθνικού Θεάτρου κατά τη διάρκεια της παράστασης Ρομπέρτο Τσούκκο του Μπερναρ-Μαρί Κολτές. Η παράσταση διεκόπη και διαβάστηκαν κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια και αναρτήθηκε πανό.
Παρέμβαση από εξεγερμένους στους εργασιακούς χώρους του ΟΤΕ και της MRB. Μοίρασμα κειμένων σχετικά με το εργασιακό καθεστώς προσωρινότητας και ελαστικότητας στους συγκεκριμένους χώρους.

Σάββατο 20 Δεκέμβρη 2008

Η 20η Δεκέμβρη έχει οριστεί ως η Παγκόσμια Ημέρα Δράσης ενάντια στην Καταστολή με αφορμή τα γεγονότα στην Ελλάδα. Δράσεις, παρεμβάσεις, πορείες πραγματοποιούνται στις παρακάτω περιοχές: **Ελλάδα:** Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Αγρίνιο, Λάρισα, Ηράκλειο, **United States:** Atlanta, Washington, New York, Boston, Syracuse, Rochester NY, Toronto, Milkwaukee, Rochester MN, Portland, Eugene, San Fransisco, Santa Barbara, **Brasil:** Sao Paulo, **Greenland:** Nuuk, **Scotland:** Edinburgh, Ireland: Dublin, **UK:** London, **Denmark:** Copenhagen, **Germany:** Flensburg, Hamburg, Frankfurt, Strasbourg, **Holland:** Leiden, **Belgium:** Brussels, **Cyprus:** Nicosia, **France:** Paris, Brest, Lyon, Toulouse, Montauban, **Spain:** Pamplona, Barcelona, Valladolid, **Portugal:** Porto, Lisbon, **Italia:** Roma, Napoli, Poland: Katovice, Warszawa, **Turkey:** Smyrna, Ankara, Istanbul

Στην Αθήνα:
Καλείται πορεία στο Περιστέρι.
Ταυτόχρονες καταλήψεις στους ραδιοφωνικούς σταθμούς Εν Λευκώ και Best.
Πορεία στα Πετράλωνα. Η πορεία έφτασε στο πνευματικό κέντρο Μελίνα Μερκούρη όπου και πραγματοποιήθηκε κατάληψη. Στη συνέχεια συνέχισε και κατέλαβε τον ραδιοφωνικό σταθμό Αθήνα.
Συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της Εξέγερσης στο Χαλάνδρι.
Συγκέντρωση και πορεία ενάντια στην κρατική καταστολή και αλληλεγγύης στους συλληφθέντες στο Βύρωνα.
Συγκέντρωση στην Πλ. Συντάγματος από μαθητές και εξεγερμένους. Οι μπάτσοι επιτίθενται στους συγκεντρωμένους στην πλατεία προκειμένου να διαφυλάξουν το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τελικά περισσότεροι από 50 άνδρες των ΜΑΤ περικυκλώνουν το δέντρο για να το διαφυλάξουν.
Απαλλοτρίωση ενός Βερόπουλου στην περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα
Παρέμβαση και αντιπληροφόρηση στο ΜΕΤΡΟ Χαλανδρίου
Επίθεση και εμπρησμός του κτιρίου στο οποίο στεγάζεται ο ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, Σόλωνος και Μασσαλίας (το διατραπεζικό σύστημα με τη "μαύρη λίστα" όσων χρωστούν στις τράπεζες)
Συγκέντρωση στο σημείο όπου σκοτώθηκε ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος, ακριβώς 2 βδομάδες πριν. Επίθεση των ΜΑΤ στους συγκεντρωμένους και συγκρούσεις σε όλη την περιοχή των Εξαρχείων και γύρω από το Πολυτεχνείο.
Επίθεση στις διμοιρίες των ΜΑΤ στο Υπ. Πολιτισμού
Συγκέντρωση ενάντια στη τρομοκρατία και τη καταστολή στη περιοχή του Γκύζη
Συγκέντρωση και πορεία στη Ν. Σμύρνη
Παρέμβαση αντιπληροφόρησης στο ΜΕΤΡΟ Δάφνης
Πορεία στο Κερατσίνι. Κατά τη διάρκεια της πορείας καταστράφηκαν ΑΤΜ τραπεζών και πετάχτηκαν μπογιές στο Δημαρχείο.
Στην υπόλοιπη Ελλάδα συνεχίζονται οι δράσεις όπως επιθέσεις, καταστροφή χριστουγεννιάτικων δέντρων, συγκεντρώσεις, πορείες σε Γιάννενα, Νάξο. Έδεσα, Θεσσαλονίκη.

Κυριακή 21 Δεκέμβρη 2008

Συγκέντρωση και πορεία στο Ίλιον κατά τη διάρκεια της οποίας σπάστηκαν 4 τράπεζες, τα τοπικά γραφεία της Νέας Δημοκρατίας και τα γραφεία του ΟΑΕΔ.
Συγκέντρωση και πορεία στην Καισαριανή
Επίθεση και εμπρησμός του κτιρίου που στεγάζεται η οικονομική υπηρεσία της Αστυνομίας στη Ν. Φιλαδέλφεια.
Πορεία, παρέμβαση και διακοπή 15 θεατρικών παραστάσεων με πανό και συνθήματα. Η πορεία ξεκίνησε από την

σκηνή της Πειραιώς 206, στο ύψος της σχολής καλών τεχνών περίπου, ανέβηκε στην Αθήνα και τελείωσαν με την "επίσκεψή" στο θέατρο τέχνης, στη στοά του βιβλίου, περνώντας εν τω μεταξύ από τα μεγαλύτερα θέατρα της μεγαλούπολης.
Χαριστικό παζάρι στην Καπνικαρεά της Ερμού για την οικονομική ενίσχυση των συλληφθέντων του Δεκέμβρη.
Εμπρησμός της AlphaBank στη λεωφόρο Κνωσού, της Παγκρήτιας Τράπεζας στην Παπαναστασίου και αντιπροσωπείας της Porsche στην 62 Μαρτύρων.

Δευτέρα 22 Δεκέμβρη 2008

Καταλαμβάνεται το Δημαρχείο Περιστερίου (Ξυλοτεχνεία) για τη δημιουργία εστίας δράσεων και αντιπληροφόρησης.
Επίθεση και συμβολική "εκτέλεση" του Αγ. Βασίλη έξω από το δημαρχείο της Φιλοθέης με σκοπό την καταστροφή του εορταστικού κλίματος και την εξάπλωση της Εξέγερσης.
Δολοφονική επίθεση με οξύ δέχεται η συνδικαλίστρια, μετανάστρια και εργαζόμενη στο χώρο της καθαριότητας Κ. Κούνεβα, αφού τις προηγούμενες μέρες είχε δεχθεί απειλές για τη ζωή της από τα αφεντικά της λόγω της έντονης συνδικαλιστικής της δράσης.
Επίσης απειλείται ανοιχτά πλέον με εκκένωση η κατάληψη πολυτεχνείου.

Τρίτη 23 Δεκέμβρη 2008

Εμπρηστική επίθεση στα τοπικά γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. στον Άλιμο.
Πανεκπαιδευτική πορεία στο κέντρο της Αθήνας με τη συμμετοχή περισσότερων από 5.000 διαδηλωτών. Πριν ξεκινήσει η πορεία καταστράφηκε ένα περιπολικό της ΕΛΑΣ.
Παρέμβαση με συνθήματα στους τοίχους και τους συρμούς του ΗΣΑΠ στην Καλλιθέα.
Πορεία και επίθεση στο ΑΤ. Ν. Φιλαδέλφειας.

Τετάρτη 24 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιείται συγκέντρωση αναρχικών και αντιεξουσιαστών στο Μοναστηράκι και πορεία Αλληλεγγύης στους συλληφθέντες των εξεγερσιακών γεγονότων του Δεκέμβρη στους δρόμους της Αθήνας με τη συμμετοχή περίπου 2.000 διαδηλωτών. Λίγο πριν την πορεία λήγει η κατάληψη της ΑΣΟΕΕ ενώ η κατάληψη του Πολυτεχνείου έχει λήξει από τα χαράματα της ίδιας μέρας.

Πέμπτη 25 Δεκέμβρη 2008

Οι συγκρουσιακές δράσεις στην Αθήνα συνεχίζονται με επιθέσεις σε τράπεζες και καταναλωτικούς ναούς. Στη Λάρισα λαμβάνουν χώρα δράσεις αντιπληροφόρησης και στην Ορεστιάδα πορεία αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης.

Παρασκευή 26 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα έξω από το νοσοκομείο του Ευαγγελισμού και εμπρησμός της AspisBank στην Πανόρμου

Σάββατο 27 Δεκέμβρη 2008

Καταλαμβάνεται το κτίριο που στεγάζεται ο ΗΣΑΠ (μοναστηράκι)σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα,

καθώς η Κωνσταντίνα εργαζόταν στον ΗΣΑΠ για λογαριασμό της ΟΙΚΟΜΕΤ.
Επίσης πραγματοποιείται παρέμβαση και μικροφωνική στο Εμπορικό κέντρου του Χολαργού ενάντια στην καταναλωτική κανονικότητα και σε ένδειξη αλληλεγγύης στους διωκόμενους και φυλακισμένους του Δεκέμβριου.
Πραγματοποιείται συγκέντρωση-πορεία στην Πτολεμαΐδα και δράσεις αντιπληροφόρησης σε Ναύπλιο και Αγρίνιο.

Κυριακή 28 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιούνται στο κέντρο της Αθήνας παρεμβάσεις και κλεισίματα καταστημάτων που ανοίγουν καταστρατηγώντας την Κυριακάτικη αργία.

Δευτέρα 29 Δεκέμβρη 2008

Πραγματοποιείται πορεία αλληλεγγύης στον εξεγερμένο λαό της Παλαιστίνης, με τη συμμετοχή πολλών μεταναστών. Η πορεία χτυπιέται έξω από την Ισραηλινή πρεσβεία από τους μπάτσους και συλλαμβάνεται ένας Σύριος που επιχειρεί να κατεβάσει την ισραηλινή σημαία.
Παράλληλα, 500 περίπου διαδηλωτές πραγματοποιούν πορεία στον Πειραιά σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα. Όταν οι πορεία φτάνει έξω από τα γραφεία της εταιρίας που εργαζόταν η Κούνεβα, οι διαδηλωτές επιτίθενται άγρια στις δυνάμεις των ΜΑΤ που είναι παρατεταγμένες μπροστά με αποτέλεσμα να τις τρέψουν σε φυγή.
Ακόμη στην Αθήνα πραγματοποιούνται: Παρέμβαση με πανό, κείμενα και συνθήματα στο Mall στο Μαρούσι ενάντια στον καταναλωτισμό των ημερών και κατάληψη του χώρου της Ίριδας (Ακαδημίας και Ιπποκράτους) με σκοπό να λειτουργήσει σαν κέντρο αντιπληροφόρησης και συντονισμού δράσεων.
Στην υπόλοιπη Ελλάδα οι δράσεις συνεχίζονται. Στο Ναύπλιο καταλαμβάνεται το δημαρχείο, στην Ξάνθη ο δημοτικός ραδιοφωνικός σταθμός και στη Λάρισα πραγματοποιείται συγκέντρωση διαμαρτυρίας και πορείας.

Τρίτη 30 Δεκέμβρη 2008

Εκτός Αθηνών πραγματοποιήθηκαν δράσεις όπως: κατάληψη δημοτικού ραδιοφώνου στη Χαλκιδική, συγκέντρωση αντιπληροφόρησης στην Κοζάνη, κατάληψη Δημαρχείου στο Αγρίνιο και πορεία ενάντια στην κρατική καταστολή στη Άρτα.

Τετάρτη 31 Δεκέμβρη 2008

Την ώρα αλλαγής του χρόνου, περίπου 1.000 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές πραγματοποιούν συγκέντρωση έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού σε ένδειξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους του Δεκέμβρη και σε όλους τους έγκλειστους. Η συγκέντρωση κράτησε περίπου 2 ώρες (από τις 23.00 μέχρι τις 01.00) και ο κόσμος βρέθηκε τόσο έξω από τις αντρικές όσο και από τις γυναικείες φυλακές.
Την ίδια στιγμή 300 περίπου διαδηλωτές πραγματοποιούν συγκέντρωση έξω από τη Βουλή στο Σύνταγμα ενάντια στην κρατική καταστολή αλλά και σε ένδειξη αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.
Ακόμη πραγματοποιήθηκαν: Μια παρέμβαση στο σταθμό του ΜΕΤΡΟ στην Ομόνοια και ολιγόωρη κατάληψη του μικροφώνου για ανάγνωση κειμένων σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα και κατάληψη του Υπ. Πολιτισμού από συμβασιούχους.
Πορείες και δράσεις αλληλεγγύης στους έγκλειστους του Δεκέμβρη έγινα και εκτός Αθήνας: Στη Θεσσαλονίκη, στην Κέρκυρα, στην Ξάνθη, στα Γιάννενα συγκεντρώσεις και πορείες, στο ηράκλειο Κρήτης παρέμβαση στις φυλακές Αλικαρνασσού, στην πάτρα συγκέντρωση στις φυλακές του Α. Στεφάνου, και στη Λάρισα εμπρησμός χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Πέμπτη 01 Γενάρη 2009

Τα ξημερώματα της πρώτης μέρας του χρόνου πυρπολούνται τράπεζες, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων και ΑΤΜ σε Αλεξάνδρας, Ηλιούπολη, Πειραιά, Αγ. Ανάργυρους, Αγ. Δημήτριο, Βουλιαγμένη, Ζωγράφου και Γκύζη.

Μιλώντας για Εξεγέρσεις

Εισαγωγή

Όπως παραφράζει και ο Michel Foucalt: "Η πολιτική είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα". Ενός πολέμου που τις περισσότερες φορές στις μέρες μας παγώνει σε κοινωνικά συμβόλαια για να διαχειρίζονται κάποιοι πολύ καλύτερα, αυτό που ίσως αλλιώς δεν θα μπορούσαν. Η βία είναι η ρίζα κάθε δικαίου. Στις μέρες μας υποτίθεται πως η βία που θεσπίζει το δίκαιο, είναι διαφοροποιημένη από τη βία που το συντηρεί. Μέσα στη ροή της ιστορίας, πολλές φορές αυτός ο "διαχωρισμός" αίρεται παντελώς. Είναι εκείνες οι στιγμές που ο πόλεμος έρχεται στυγνός στην επιφάνεια σε όλο του το μεγαλείο... Εκεί κάποιες/οι παίρνουν θέση. Αυτοί/ές είναι συνήθως οι όσοι/όσες από τα πριν έχουν πάρει θέση. Όταν όμως πάρουν θέση και άλλα κομμάτια του πληθυσμού, εκεί τα πράγματα αλλάζουν... ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Η συζήτηση αυτή έχει ως σκοπό την ανίχνευση και την ανάλυση των προθέσεων και των στόχων του ριζοσπαστικού-επαναστατικού χώρου.

Έχει σαν διάθεση περισσότερο να μιλήσει για το μέλλον που έρχεται παρά να γίνει ο απολογητής του παρελθόντος, το οποίο αποτελεί ούτως ή άλλως αναπόσπαστο κομμάτι της συλλογικής μας μνήμης. Γιατί αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο, δεν είναι μια μονόχνωτη και αποκλειστικά εσωστρεφής κουβέντα, αλλά μια κουβέντα που θα εξερευνήσει τις επιθυμίες, τα πολιτικά περιεχόμενα, τις στρατηγικές και τις αναγκαιότητες μιας κατάστασης τόσο ιδιάζουσας και ξαφνικής όσο μιας εξέγερσης.

Διανύουμε μια περίοδο έντονων κοινωνικοοικονομικών αλλαγών, με έντονα τα χαρακτηριστικά της γενικευμένης απογοήτευσης και ένα σύστημα που βρίσκεται σε κρίση και καθίσταται απρόβλεπτο ακόμη και γι' αυτούς που το στηρίζουν.

Όμως ακόμη πιο απρόβλεπτες είναι οι συνέπειες που θα έχει αυτή η κρίση στην καθημερινή ζωή του κόσμου, με αποτέλεσμα όλα τα ενδεχόμενα σενάρια τώρα πια να μη φαντάζουν εξωφρενικά, αλλά να κουβαλούν πιθανά μια αντικειμενική συνθήκη που ίσως πριν, διαβάζαμε μόνο στα βιβλία και αφορούσαν αποκλειστικά σε γεγονότα του παρελθόντος.

Γι' αυτό και μια συζήτηση που στόχο έχει να αναγνώσει, να καταλάβει και να στοχεύσει στο μέλλον, κρίνουμε ότι είναι αναγκαία και θα βοηθήσει σε μια περίοδο κοινωνικού μετασχηματισμού που διανύουμε τώρα.

Η σημερινή λοιπόν κουβέντα εστιάζει στην εξέγερση. Στην εξέγερση, ως μιας στιγμής της όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού, μιας στιγμής πύκνωσής του καθώς και στην προοπτική αυτής προς την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

Κοιτώντας τα πράγματα από την οπτική γωνία της εξέγερσης που ζήσαμε τον Δεκέμβρη, θα λέγαμε ότι η απορύθμιση της ομαλής παραγωγής και αναπαραγωγής της καπιταλιστικής κοινωνίας δεν εδραιώθηκε. Δεν έγινε μία κατάσταση μόνιμη, ώστε τα υποκείμενα που την ανά-δημιουργούν, κάθε στιγμή, να κάνουν το βήμα προς το να μιλήσουν θετικά. Η άρνηση κίνησε και πάλι την ιστορία, αλλά οι φιγούρες του δρόμου του Δεκέμβρη, μπήκαν τόσο διαχωρισμένες, όσο και βγήκαν από αυτόν. Οι διαφορετικές ταυτότητες δεν επικοινώνησαν μεταξύ τους παρά στο βαθμό που βρέθηκαν μέσα σε αυτή τη διαδικασία σαν εξεγερμένοι. Στο βαθμό που αρνούνταν ένα συγκεκριμένο τρόπο ύπαρξης. Καθένας εκκινούσε από διαφορετικές αφετηρίες και βγήκε με διαφορετικούς τρόπους από αυτή τη διαδικασία.

Μα ποιοι τελικά ήταν υπεύθυνοι για την εξέγερση; Ήταν οι εξοργισμένοι μαθητές ή οι μετανάστες δεύτερης γενιάς; Το δυναμικό φοιτητικό κίνημα ή η γενιά των επτακοσίων ευρώ; Το λούμπεν προλεταριάτο ή ο αντιεξουσιαστικός χώρος; Σύντροφοι και εχθροί προσπαθούν εναγωνίως να ορίσουν το υποκείμενο της εξέγερσης, να βρουν τις αντικειμενικές συνθήκες που γέννησαν αυτό το ξέσπασμα, να δώσουν πρόσωπο στο ανώνυμο πλήθος που κατακλύζει τους δρόμους. Ματαιοπονείτε. Η απάντηση είναι απλή: την εξέγερση την κάνουν οι εξεγερμένοι. Και αυτή η διαπίστωση δεν είναι τερατώδης ταυτολογία, είναι ουσία. Οι διαδρομές που κατεβάζουν τον καθένα στο δρόμο είναι πολλές και δαιδαλώδεις, κάθε εξεγερμένος και μια αιτία. Τη στιγμή όμως που τα υποκείμενα συναντιούνται και πράττουν από κοινού, κάτι καινούργιο γεννιέται και αυτό το καινούργιο έχει όνομα. Λέγεται ιστορική πράξη, συλλογική δημιουργία, λέγεται έφοδος. Προσοχή: όλες οι αιτίες είναι πάντοτε παρούσες, μετουσιωμένες

όμως πλέον σε μια πράξη αντίστασης. Φυσικά στην εξέγερση συμμετέχουν μαθητές, μετανάστες, φοιτητές, επισφαλείς εργαζόμενοι, πολιτικοποιημένα κομμάτια όπως και πολλοί άλλοι. Η ουσία όμως δε βρίσκεται στο τι είναι όλοι αυτοί, αλλά στο τι γίνονται. Μέσα από την απόφαση να βγουν στο δρόμο, μέσα από τη συνάντηση και την επικοινωνία, την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, την οργή και την εναντίωση, οι διαδηλωτές γίνονται κύριοι των ζωών τους. Τα μπλοκαρισμένα κέντρα των πόλεων είναι το πεδίο όπου όλες αυτές οι διαφορετικές ταυτότητες συντήκονται, όπου όλοι οι διαχωρισμοί καταρρέουν. Έστω και σημειακά, έστω και για λίγο, έστω και για να ορθωθούν ξανά ανάμεσά μας σε λίγες μέρες. Δεν έχει τόση σημασία αν αυτοί που κλείνουν τους δρόμους, φωνάζουν συνθήματα, μοιράζουν προκηρύξεις, γράφουν στους τοίχους, πετούν πέτρες, καίνε τράπεζες, είναι φοιτητές ή άνεργοι. Τη μέγιστη σημασία έχει το ότι όλα αυτά τα κάνουν, και τα κάνουν μαζί, και αυτό είναι μια νίκη που καμία καταστολή και καμία επιστροφή στην ομαλότητα δεν μπορεί να μας στερήσει. Γιατί τι σημαίνει «μαθητής», «ανασφάλιστος», «μετανάστης», «φοιτητής» στο καπιταλιστικό σύμπαν που καλούμε κόσμο; Δεν είναι απλά διαφορετικά ονόματα για την καταπίεση που όλοι βιώνουμε; Και τι άλλο σημαίνει «εξέγερση» παρά «παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας»;

ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΣ Δεκέμβρης 08'.

Παρ' όλα αυτά όταν θέλουμε να δώσουμε μία απάντηση για το κράμα των λόγων που οδηγούν σε μία εξέγερση, μπαίνουμε στον κόπο να διερευνήσουμε τους πολλούς και διαφορετικούς αυτούς λόγους που τη γέννησαν. Ποιες άρρητες ίσως μέχρι σήμερα κοινωνικές διεργασίες αντανακλά το ξέσπασμα μίας εξέγερσης και πως παράγονται αυτές οι διεργασίες; Σίγουρα πάντως η απάντηση σε αυτό το ερώτημα εκτός του ότι είναι δύσκολη, πρέπει να είναι και πολυεπίπεδη. Κοιτώντας τους προηγούμενους αιώνες, διαπιστώνουμε ότι ο θετικισμός δεν θα άφηνε ανέγγιχτα ούτε τα επαναστατικά κινήματα. Οι νόμοι κίνησης της ιστορίας και η γενικότερη τάση για μία νομοτελειακή στην ουσία της, θεώρηση της κίνησης της ανθρωπότητας, της "προόδου", θα είναι ο νέος θεός, που θα διαβεβαιώνει έξωθεν για μία πολιτικού τύπου δευτέρα παρουσία. Παρόλα αυτά, δεν γίνεται κανένας να πει, πως οι αντικειμενικές συνθήκες για να γίνει μία εξέγερση, σε μία δεδομένη κοινωνία και ένα δεδομένο χρόνο, δεν υπάρχουν. Έτσι κι αλλιώς, η εξέγερση ιδωμένη ως μία πύκνωση του κοινωνικού ανταγωνισμού, ως ορατή πτυχή του, είναι ακριβώς αυτή η πρωτόλεια συνειδητοποίηση των αντικειμενικών αυτών αναγκών. Η συνολική αλλαγή μίας κοινωνίας, δεν μπορεί να έχει μόνο υποκειμενικές αφετηρίες. Αν δεν βλέπαμε και αυτή την πτυχή, δεν θα μπορούσαμε να ερμηνεύσουμε καταστάσεις όπως πχ τη "συνεχή εξέγερση" σε χώρες όπως η Ιταλία, ή η Λατινική Αμερική που κράτησε πάνω από 10 χρόνια. Πέρα από τη πολιτικοποίηση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας τότε και εκεί και κατά συνέπεια την οξυμένη δράση τους, όλη αυτή η κινητικότητα άφησε κινηματικές δομές που υπήρχαν για χρόνια, ανέλυσε σε βάθος την εκεί κοινωνική πραγματικότητα, -σε σημείο που υποπτεύθηκε το μετασχηματισμό της-, πίστεψε στον εαυτό της. Για να πούμε το γιατί εκεί και όπου αλλού, σίγουρα χρειάζεται να δούμε και το πως υπήρξαν εκεί τα συγκεκριμένα υποκείμενα. Ποιες είναι οι διαφορές της κοινωνικοταξικής σύνθεσης από άλλες χώρες την περίοδο εκείνη, όπου έδωσαν αυτό το αποτέλεσμα; Χωρίς να θεωρούμε ότι έχει νόημα η ανάλυση επί των συγκεκριμένων παραδειγμάτων, να βρίσκεται εντός των πλαισίων αυτής της κουβέντας, αναγνωρίζουμε εν πρώτης, ότι η λεγόμενη υλική συνθήκη διατρέχει την ιστορία απ' άκρη σ' άκρη όπως και στα συγκεκριμένα παραδείγματα. Έτσι για παράδειγμα σε μία κοινωνία, όπως και στη δική μας σήμερα, που η οικονομική πτυχή της επονομαζόμενης "κρίσης", είναι αρκετά φανερή, υπάρχουν όντως κάποιες προϋποθέσεις, αρκετά σοβαρές, που μπορεί στο μέλλον να εντείνουν τον κοινωνικό ανταγωνισμό, χωρίς αυτό όμως να είναι σίγουρο. Αρκεί να θυμηθούμε τα καθεστώτα που γεννήθηκαν και με τη συνδρομή του από τα κάτω κομματιού της κοινωνίας, σαν απάντηση της παγκόσμιας κρίσης του 29', σε χώρες όπως η Γερμανία και η Ιταλία. Ή ακόμα και περιπτώσεις όπως η επί αιώνες Αφρική που ξέρουμε, που παρ' όλη την οικονομική της -σε αρκετές χώρες- εξαθλίωση, τα εκεί ριζοσπαστικά κινήματα ξέρουν πως ο δρόμος για την κοινωνική και ατομική χειραφέτηση δεν ανοίγεται απλόχερα, από μόνος του, μπροστά τους. Όταν παρόλα αυτά, η εξαθλίωση αναδύεται, αναδύεται

μαζί της και μία γενικευμένη αμφισβήτηση προς όχι μία συγκεκριμένη και σαφή κατεύθυνση. Στο σημείο αυτό είναι που έρχεται η πολιτική δράση να αποσαφηνίσει. Να δώσει την κατεύθυνση και τον τρόπο άρνησης αυτού του κόσμου. Η υλική συνθήκη ύπαρξης των υποκειμένων λοιπόν, είναι ένα κομμάτι που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνεται υπ' όψιν στην οποιαδήποτε προσέγγιση ενός κοινωνικού φαινομένου, χωρίς όμως αυτό να μεταφράζεται απ' ευθείας στη μαρξική μπούρδα του ότι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων καθορίζει τη συνείδηση. Η ιστορία δεν θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως μία μηχανιστική διαδικασία με αρχή και τέλος. Ως μία διαδικασία της οποίας έχουμε ανακαλύψει το κεντρικό μηχανισμό και αυτός είναι λίγο ή πολύ, μόνο το ότι όλοι θέλουνε να ικανοποιήσει η ανθρωπότητα τις υλικές της ανάγκες. Είτε η απόλυτα υποκειμενική, είτε η απόλυτα αντικειμενική ανάλυση, θα πέφτει πάντα στα δίχτυα της ιδεολογίας.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να ανοίξουμε μία αρκετά μικρή παρένθεση, για κάτι αρκετά πολύ μεγάλο. Η παρένθεση αυτή λέγεται Μάης του 68'. Χωρίς να αγκυλώσουμε και να πλατιάσουμε σε εκείνο το μήνα, θεωρούμε ότι ο εκείνος ο Μάης άλλαξε συθέμελα τον κόσμο των επαναστάσεων και των εξεγέρσεων, μέχρι τις μέρες του. Άλλαξε τελείως τη σφαίρα του πολιτικού. Ο Μάης ξεκίνησε μέσα σε μία Γαλλία που έβριθε καταναλωτικών αγαθών, όπως αυτή του 68'. Τα γεγονότα του Μάη είναι λίγο πολύ γνωστά. Μία ολόκληρη βιομηχανική χώρα, σταμάτησε να λειτουργεί. Ως δια μαγείας -όχι όμως για όλους- το λεγόμενο κίνημα των καταλήψεων, οι απεργίες στα εργοστάσια με δέκα εκατομμύρια εργάτες, αγνόησαν επιδεικτικά και έμπρακτα το κράτος που σαστισμένο δεν μπορούσε να κατανοήσει τι συνέβαινε. Όπως οι ίδιοι έλεγαν: "Κανείς μας δεν πεθαίνει από πείνα ούτε από δίψα ούτε από ζωή. Πεθαίνουμε από παραίτηση". Ήταν μία στροφή αντιπολιτική μέσα στην τότε έννοια της πολιτικής. Μία έμπρακτη κριτική στην κυρίαρχη κουλτούρα. Όλες οι θεωρίες της εξαθλίωσης είχαν ξαφνικά ξεπέσει σε επαναστατικές ονειρώξεις για πρωτοπορίες. Τα υποκείμενα δεν ξεσηκώθηκαν για να ζητήσουν ή να απαιτήσουν κάτι με όρους ποσότητας. Δεν είχαν την απάντηση, αλλά έθεσαν την ερώτηση σε όλο της το μεγαλείο. Κατανόησαν πως απαιτείται η προτεραιότητα του αρνητικού και μέσα εκεί, το χτίσιμο ενός καινούριου κόσμου. Τα επαναστατικά προγράμματα παντός τύπου και απόχρωσης πετάχτηκαν στα σκουπίδια, αφού ήταν προϊόν του προηγούμενου πολιτισμού και άρα παρήγαγαν διαχωρισμούς. Και αυτό ήταν ο πραγματικός τρόμος, "του συστήματος των κυρίαρχων ψεμάτων" και όχι μόνο. Μία ολόκληρη παραδοσιακή αριστερά, άδεια από επιχειρήματα, τρομαγμένη που της ξερίζωσαν τα επαναστατικά της υποκείμενα. Μία αριστερά που συζητούσε ακόμα για αντιιμπεριαλιστικά υποκείμενα, φλερτάροντας ανοιχτά με τον εθνικισμό, έβλεπε τη δομή και την υπερδομή, να γίνεται μία ενιαία σούπα μπροστά στα μάτια της. Η ολοκλήρωση της "εφόδου προς τον ουρανό" (Γαλλική επανάσταση), είχε είδη τελειώσει. "Η πραγμάτωση της ατομικής ελευθερίας θα θεμελιώνει πλέον την συλλογική ελευθερία. Ούτε λόγος να γίνεται για μία οποιαδήποτε υπεροχή του συλλογικού, είτε με την έννοια μίας γενικής θέλησης, όπως τη δέχεται ο Ρουσσώ, είτε με τη Μπολσεβίκικη έννοια του προλεταριάτου που καταλήγει να γίνει μία θεοποιημένη οντότητα".

Από το Μάη λοιπόν και μετά ξέρουμε ότι οι εξεγέρσεις δε χρειάζεται να περιμένουν να ωριμάσει καμία συνθήκη για να υπάρξουν. Περνώντας στο παράδειγμα λοιπόν της Ελλάδας, μπορούμε να δούμε αυτές τις δύο τάσεις να διατρέχουν την εξέγερση. Κάποια από τα υποκείμενα που υπήρξαν με τους πιο ριζοσπαστικούς τρόπους στο δρόμο (πλην των πολιτικών που θα ήταν ούτως ή άλλως εκεί), θα είναι αυτά που υφίστανται μία κάποια εξαθλίωση (μετανάστες κλπ). Από την άλλη πάντως, μεγάλα κομμάτια του πλήθους των εξεγερμένων, θα είναι μαθητές μεσοαστικών οικογενειών κλπ και θα συμμετέχουν σε ένα έργο που δεν έχει ξαναπαίξει σε μία μοντέρνα, δυτικού τύπου δημοκρατία από τα ίδια της τα υποκείμενα που σέβεται και τρέμει. Από υποκείμενα που δεν κατέβηκαν στον δρόμο επειδή είναι η γενιά των 700 ευρώ αλλά για πολύ περισσότερους και πολυσυνθετότερους λόγους, όσες και οι πτυχές του κατακερματισμένου κοινωνικού.

Επίθεση στον κόσμο του εμπορεύματος

Αναπόσπαστο συστατικό της δράσης των εξεγερμένων αποτέλεσε η επίθεση σε ναούς του εμπορεύματος. Σε κάθε

διαδήλωση πυρπολούνταν εκτός από αστυνομικά τμήματα ή τράπεζες και εμπορικές επιχειρήσεις σε κεντρικούς εμπορικούς δρόμους. Οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, τα trendy ρουχάδικα, οι οικοσυσκευές και πολλά άλλα είχαν την τιμητική τους. Η αυθόρμητη αυτή πρακτική σε συνδυασμό με εκτεταμένες πρακτικές απαλλοτριώσεων κυρίως από μετανάστες που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις προσθέτουν νέα σημεία στην υπάρχουσα εμπειρία της επίθεσης σε καπιταλιστικούς στόχους. Αν προσπαθούσαμε να γενικεύσουμε θα λέγαμε ότι στην πράξη αυτή, εμπεριέχεται μια έμπρακτη κριτική του κόσμου του εμπορεύματος τόσο ως ένα εργαλείο στέρησης και υποτίμησης αυτού που δεν το κατέχει, όσο και ως μια άρνηση του ίδιου του ρόλου του καθενός μας ως εμπόρευμα στην καπιταλιστική μηχανή. Επιπλέον ειδικά στην κίνηση των μεταναστών μέσω των απαλλοτριώσεων αναγνωρίζουμε την πρόθεση να αγγίξουν έστω και προσωρινά ένα «βιοτικό επίπεδο» που διαρκώς το σύστημα τους το αρνείται. Η διαφοροποίηση που ίσως θα διακρίναμε μέσα από τις συγκεκριμένες πράξεις είναι το ξεπέρασμα μιας προσέγγισης ως εχθρικού μόνο του μεγάλου κεφαλαίου, των ξένων πολυεθνικών και όλης της αντιιμπεριαλιστικής ρητορείας της αριστεράς. Σε αυτό το πλαίσιο φυσικά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι διαφορετική θέση και ρόλο έχει ένα σύμβολο του καπιταλισμού και διαφορετική θέση έχει ότι μπορεί να θεωρηθεί κομμάτι του καπιταλισμού. Δηλαδή όλα τα υλικά κατασκευάσματα του κόσμου που διαβιούμε.

Έχει η εξέγερση περιεχόμενα;

Πολλές φορές κατά τη διάρκεια της εξέγερσης ακαδημαϊκοί αριστεροί πολιτευτές και δημοσιογράφοι αναρωτιόνταν με περισσή απορία. «μα τι επιδιώκουν όλοι αυτοί, ποια είναι τα αιτήματα τους; έχουν κάποιο σκοπό;» Τα κινήματα συνήθως κάτι επιδιώκουν. Προφανώς αρκετοί ίσως να μην μπορούσαν να χωνέψουν ότι στην κεφαλή των διαδηλώσεων δεν υπήρχε ένα σύνθημα για μια κρατική υπαναχώρηση, στην περίπτωση μας; Να αφοπλιστεί η αστυνομία μάλλον θα ταίριαζε. Η μορφή της εξέγερσης του Δεκέμβρη δεν έμοιαζε σε πολλά με τους αγώνες που μέχρι σήμερα γνωρίζαμε αν και προφανώς τέμνονταν με αυτούς αντιστρέφοντας τους. Κάθε διαδηλωτής έφερε μέσα του μια διαφορετική αιτία, ένα διαφορετικό περιεχόμενο. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι λόγοι ήταν ατομικιστικοί καθώς ριζώνουν και έλκουν την καταγωγή τους στις ταξικές – κοινωνικές συγκρούσεις στο εσωτερικό των κοινωνιών. Η ποιοτική διαφορά έγκειται στην μη αντιπροσώπευση, στην απουσία μιας μίνιμουμ κοινής συνισταμένης ως βάση για διαπραγμάτευση. Σε εκείνο το σημείο η αμηχανία κυριεύει την εξουσία. Στο σημείο που ο αντίπαλος δεν συνομιλεί. Η μη συνδιαλλαγή δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έλλειψη περιεχομένου, στοχεύσεων ή ακόμα και θετικών προταγμάτων. Η ίδια η διαδικασία της εξέγερσης είναι και το περιεχόμενο της. Μέσα από την απόφαση να βγουν στο δρόμο, μέσα από τη συνάντηση και την επικοινωνία, την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, την οργή και την εναντίωση, οι διαδηλωτές γίνονται κύριοι των ζωών τους. Γι αυτούς τους λόγους η εξέγερση λέμε ότι ήταν κοινωνική, ότι ενσωμάτωνε σαν ξέσπασμα τις συγκρούσεις και τις αντιφάσεις τις ίδιας της κοινωνίας. Δεν εφηύρε κάποιο περιεχόμενο, το κυοφορούσε μέχρι και τη στιγμή της έκρηξης.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να επισημάνουμε ότι ως πολιτικός χώρος φυσικά και συχνά επιδιώκουμε συγκεκριμένους στόχους ή στηρίζουμε και αιτήματα κοινωνικών αγώνων. Προφανώς όμως σε μια κοινωνική εξέγερση δεν είναι ό ρόλος μας να συμπυκνώσουμε σαν το αόρατο χέρι της πρωτοπορίας τα αιτήματα των εξεγερμένων.

Αυτό δε θα μπορούσε παρά να είναι δουλειά της αριστεράς. Έτσι και έγινε.

Η γραφειοκρατική αριστερά και η σοσιαλδημοκρατία ήταν πάντα ο νεκροθάφτης των κινημάτων. Γνωστό αυτό. Επί του συγκεκριμένου όμως, η αριστερά δεν κατανοεί μία κίνηση, αν δεν την καταστείλει/αφομοιώσει,

περιχαρακώνοντάς την μέσα σε αιτήματα αφού έχει επιλέξει να βρίσκεται σε διαλεκτική σχέση με την κρατική υπόσταση και όχι απέναντι της. Να πέσει η κυβέρνηση φωνάζανε, οι ίδιοι που ποτέ δεν κατάλαβαν, γιατί σπάμε τις βιτρίνες του υπάρχοντος πολιτισμού, πόσο μάλλον όταν μας γιούχαραν. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήταν που προσπαθήθηκε να αφαιρεθεί από τα εξεγερμένα υποκείμενα το προνομιακό πεδίο της μη διαπραγμάτευσης. Σε αυτή τη λογική κινήθηκαν και κοινοβουλευτικά κομμάτια

της αριστεράς που προσπάθησαν να αντλήσουν πολιτική υπεραξία, από κάτι όμως που αυτή τη φορά δεν γινόταν να αφομοιωθεί με τίποτα... Δεν μπορείς να αφομοιώσεις κάτι όταν μιλάει τη γλώσσα της καταστροφής. Δεν μπορείς να το ενσωματώσεις όταν δεν διαπραγματεύεται τα οράματα του. Όταν καταστρέφει (καπιταλιστικές) και αναδημιουργεί ταυτόχρονα (απελευθερωτικές) σχέσεις. Από τη συντριβή του κέντρου των μητροπόλεων μέχρι την κατάληψη της γσεε, των εργατικών κέντρων και των δημαρχείων η εξουσία δεν διανοήθηκε να εξαπολύσει επιθέσεις φιλίας στους εξεγερμένους. Απλά για ένα μεγάλο διάστημα παρακολουθούσε αμήχανα. Από την άλλη, άλλα κομμάτια της εξουσίας που το κατάλαβαν αυτό και επέμειναν στη σκληρή γραμμή, φτάσανε να συναγωνίζονται το λα.ο.ς για το ποιο κόμμα, θα πάρει την πολιτική υπεραξία από την άρση του εθνικού διχασμού. Μη μπορώντας λοιπόν να αντλήσει πολιτική υπεραξία από τέτοια γεγονότα και με τη δυσκολία που υπάρχει στο να χειραγωγηθεί μια διάχυτη κοινωνική εξέγερση, ο δρόμος είναι ένας: προβοκάτσια εναντίον των εξεγερμένων. Το ΚΚΕ θα μιλήσει κατά λέξη, για την επαναφορά της τάξης, την οποία αφού δεν μπορούσε ηθελημένα (λέει) να αναλάβει η ΕΛ.ΑΣ., προσφερόταν να την αναλάβει το ίδιο... Έτσι μέσα από διαφορετικές διαδρομές, οι αυτόκλητοι σωτήρες της κοινωνίας, θα θολώνουν το τοπίο, θα προσπαθούν να ηγηθούν, θα προσπαθούν να γίνουν κράτος. Το ζήτημα είναι το πως θα μπορέσουμε στην ουσία να διαμορφώσουμε ένα πεδίο προνομιακό προς την αντιεξουσία και να αναδείξουμε το ρόλο της υποκατάστασης των υποκειμένων. Πού αυτός ο ρόλος οδηγεί και τέλος πως, με πραγματικούς όρους, θα αντεπιτεθούμε σε μία ανάλογη συνθήκη στην αριστερά του συστήματος;

<u>Το εμπόδιο των μήντια στη διαμόρφωση της δημόσιας σφαίρας ή μπορεί να φανταστείτε ποια θα ήταν η εξέλιξη του Δεκέμβρη αν είχαν σταματήσει να εκπέμπουν οι τηλεοράσεις;</u>

Ένα πολύ σημαντικό ζήτημα, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης και φυσικά όχι μόνο είναι η διαχείριση της πληροφορίας και ιδιαίτερα η προπαγάνδα που συντελέστηκε από τα ΜΜΕ. Η αντιπληροφόρηση και η ενημέρωση εξεγερμένων και μη είχε και έχει ιδιαίτερη σημασία. Τόσο η χρήση προϋπαρχόντων δομών αντιπληροφόρησης αλλά και η δημιουργία καινούργιων, αποτελούν μέσο για τη διακίνηση των πληροφοριών και την επικοινωνία τόσο μεταξύ των εξεγερμένων, όσο και μεταξύ εξεγερμένων και του έξω. Από την άλλη πλευρά έχουμε την προπαγάνδα του κράτους και των αφεντικών την οποία έχουν αναλάβει τα ΜΜΕ και οι διάφοροι δημοσιογράφοι, ρεπόρτερ κλπ. Σε συνθήκες εξέγερσης, οι επιθέσεις σε δομές μέσα από τις οποίες γίνεται η προπαγάνδα του κράτους, μπορεί να έχει τόσο συμβολικό όσο και πρακτικό χαρακτήρα καθώς η πληροφόρηση που δέχεται κάποιος μπορεί να αντιστραφεί ώστε να λειτουργήσει υπέρ των εξεγερμένων αλλά ακόμη και η ανάδειξη της υποκειμενικότητάς της είναι σημαντική. Οι μορφές της επίθεσης ποικίλουν από σαμποτάζ των υλικοτεχνικών υποδομών μέχρι καταλήψεις ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών. Κοινή στόχευση σε όλες τις περιπτώσεις είναι να καταφερθούν καίρια πλήγματα στα ΜΜΕ και η αποτροπή λήψης της πληροφορίας από τον τηλεθεατή ή ακροατή ή η μεταστροφή της. Παραδείγματα του Δεκέμβρη ήταν η κατάληψη της ΝΕΤ για λίγα λεπτά (ωστόσο λειτούργησε σαν να είχε καταλειφθεί ώρες κρίνοντας από την έκταση που πήρε το γεγονός), τοπικού τηλεοπτικού σταθμού στην πάτρα και δεκάδων ραδιοφώνων σε όλη τη χώρα. Ως προς αυτή πάντως την κατεύθυνση, θεωρούμε πως υπήρχε ανέκαθεν ένα πολύ μεγάλο έλλειμμα των κινημάτων, να κινηθούν στο επίπεδο αυτό, της αντί-πληροφόρησης, επίπεδο που ο εχθρός τον τελευταίο αιώνα, είναι παντοδύναμος. Ακόμα και τα ποιο μαζικά κινήματα, σχεδόν ποτέ δεν μπόρεσαν να δώσουν σοβαρά και με διάρκεια πλήγματα, σε αυτό το όπλο του εχθρού. Δημιουργείται έτσι, μία αδιάρρηκτη -σε μεγάλο βαθμό-, δημόσια σφαίρα, που αφομοιώνει σαρωτικά ότι το αδιαμεσολάβητο, πάει να εισβάλλει σε αυτήν. Εκτός λοιπόν από τη δουλειά του μυρμηγκιού που μένει για τα ανταγωνιστικά κινήματα, πρέπει οπωσδήποτε να συμπεριληφθεί όπως αναφέραμε παραπάνω το sabotage των ΜΜΕ σε διάφορες μορφές όπως και το πείραμα πάνω σε αυτή τη διαδικασία.

Τα οργανωμένα κομμάτια

Ένα από τα ζητήματα που προκύπτουν ευθύς εξ' αρχής μέσα σε μία γενικευμένη κατάσταση εξέγερσης είναι το πώς συναρθρώνονται τα πολιτικά υποκείμενα. Ποιές είναι οι δομές τις οποίες θα μπορούσανε να φτιάξουν και να υπάρξουν μέσα σε αυτές χώροι -σαν τον α/α χώρο της Ελλάδας για παράδειγμα- ώστε να ανταλλάσσει εμπειρίες και να οργανώνεται αποτελεσματικότερα μέσα σε μία τέτοια συνθήκη; Φυσικά ο προβληματισμός αυτός αναπτύσσεται με στόχο την δυνατότητα να ενδυναμώσει κοινωνικές αντιστάσεις και ρήξης και όχι σε μια αυτοαναφορικη οργανωτικότητα που πολλές φορές είναι προσφιλής.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να παραδεχτούμε πως οι διαφορετικές κατευθύνσεις- περιεχόμενα- απόψεις, εν μέσω εξέγερσης, εκτινάσσονται στα ύψη λόγω της επιταχυντικής διαδικασίας, στην οποία καλώς μπαίνουν τα υποκείμενα. Επιταχυντική όχι μόνο ως προς τα σχεδόν ασυνείδητα και στιγμιαία ξεπεράσματα του εαυτού τους, αλλά και ως προς τη συνειδητοποίηση της σημαντικότητας της κατάστασης την οποία βιώνουν. Μπροστά στην αναγκαιότητα, στο κάλεσμα της ιστορίας, όπως πολλές φορές βιώνεται ρομαντικά αυτή η κατάσταση, οι διαφωνίες γίνονται αίφνης διαφορετικοί δρόμοι. Συρρικνώνεται ο χώρος θεωρητικής κουβέντας και αυτό δεν είναι τίποτα παραπάνω από πραγματικότητα. Το ζητούμενο είναι λοιπόν αυτοί οι δρόμοι να μην είναι διαφορετικοί και αποκλίνοντες αλλά αλληλοσυμπληρούμενοι. Αυτό όχι με την έννοια του "όλοι οι καλοί χωράνε", όταν οι διαφωνίες γίνονται δρόμοι επιθετικοί ο ένας προς τον άλλον, αλλά του ότι πρέπει τα υποκείμενα να φανταστούν μία δομή η οποία να επιτρέπει ταυτόχρονα τη συνεργασία κάποιων κομματιών, χωρίς όμως να ανακόπτει στο ελάχιστο δυναμικές τους, αλλά να τις αναδεικνύει.

Η απάντηση στο πως οργανώνεσαι γενικά σε μία τέτοια κατάσταση είναι προφανής. Οι δομές οργάνωσης που θα γεννηθούν, δεν μπορούν παρά να είναι προϊόν της συγκεκριμένης κοινωνικό - ιστορικής συνθήκης.

Από την Παρισινή Κομμούνα, τα πρώτα Σοβιέτ κτλ η ιστορία απαντά πάντα με αυτόν τον τρόπο. Παρ' όλα αυτά, όταν μιλάμε για οργανωμένα κομμάτια, στη στρατηγική τους, στο σχέδιό τους δεν μπορούν να μη συμπεριλαμβάνουν τον τρόπο με τον οποίο θα κινηθούν μέχρι να συναντήσουν στην αυτή τους κίνηση άλλα υποκείμενα.

Το θέμα που συναρμόζεται με αυτό είναι η επικοινωνία της εσωτερικής δομής με το έξω. Και εδώ είναι που σκοντάφτουμε στο ζήτημα, ή ορθότερα στα ευρύτερα όρια και πάλι του πολιτικού και του κοινωνικού. Είναι αρκετά ανοιχτές οι δομές μας; Είναι ορατές; Μπορούν ή θέλουν να είναι πάντα προσβάσιμες στον/στην οποιαδήποτε;

Χωρίς μία πρόχειρη και εύκολη απάντηση ως προς αυτό, βλέπουμε σίγουρα αρχικά την αναγκαιότητα συνάρθρωσης του των οργανωμένων κομματιών. Μίας συνάρθρωσης και εσωτερικής, μέσω δικτύων επικοινωνίας των πολιτικών περιεχομένων και πρακτικών που από εκεί και πέρα θα μπορεί να διαχέεται μέσα στο κοινωνικό σώμα, χωρίς να υποκαθιστά υποκείμενα, αλλά θέτοντας ταυτόχρονα ερωτήματα, βάζοντας περιεχόμενα και όλα αυτά σε μία κατάσταση επιτάχυνσης τόσο μεγάλης, όσο αυτής της εξέγερσης. Κρίνεται, μάλλον αναγκαία η συνύπαρξη του χώρου σε δομές ικανές να δώσουν το πολιτικό τους στίγμα, να το κάνουν φανερό κοινωνικά, αλλά ταυτόχρονα να μην ανακόπτουν πιο κλειστές πρωτοβουλίες κλπ. Παράδειγμα τέτοιο από τις πρόσφατες εμπειρίες του ανταγωνιστικού κινήματος στην Ελλάδα είναι οι καταλήψεις σε κεντρικά και όχι μόνο σημεία των μητροπόλεων, που έδωσαν το πολιτικό τους στίγμα και ταυτόχρονα γίνανε σημεία συνάντησης και σύμπραξης τόσο διαφορετικών υποκειμένων που κατανοώντας την όλη αυτή συνθήκη, έδιναν και τη δυνατότητα διαφορετικών τρόπων κίνησης στο επίπεδο του δρόμου με τρόπο που συμπλήρωναν ο ένας τον άλλο.

Επιστρέφοντας, μία σημαντική, μάλλον δομική, παράμετρος στη συνθήκη εξέγερση, είναι η ίδια η κίνηση των υποκειμένων εντός της. Η κίνηση η οποία τελικά καθιστά την εξέγερση εφικτή σαν γεγονός, αλλά και σαν δυναμική κατάσταση, σύνθεση γεγονότων και στιγμών, προοπτική αυτών. Η επιλογή κάποιων υποκειμένων να πράττουν σε καιρούς που η κοινωνική ειρήνη επικρατεί του ανταγωνισμού και να δρουν πολιτικά, καθιστά την κίνησή τους αυτή κομμάτι αυτού που ονομάζουμε πολιτική δράση. Κατεύθυνση αυτής είναι προφανώς η δημιουργία ρωγμών στον κοινωνικό ιστό αλλά και το βάθεμα των ήδη υπαρχουσών, με σκοπό την κοινωνική πόλωση.

Μια πόλωση που θα δώσει τον χώρο και τον χρόνο στα κοινωνικά κομμάτια να δώσουν αγώνες και μάχες, να συγκρουστούν μεταξύ τους, να νικήσουν ή να ηττηθούνε. Η στιγμή που αυτή η πολιτική δράση, λόγω διαφόρων παραμέτρων δημιουργεί μια κατάσταση η οποία υπερβαίνει κατά πολύ την ίδια, είναι η στιγμή που η εξέγερση δείχνει εφικτή. Η στιγμή όμως που αυτή η πολιτική δράση μετουσιώνεται πραγματικά σε κοινωνική, είναι η στιγμή που η κοινωνική εξέγερση γίνεται εφικτή. Και εκεί είναι κάπως που η κίνηση των υποκειμένων αλλάζει. Όσοι θα προσπαθήσουν να επαναφέρουν τους διαχωρισμούς και την κίνηση της πολιτικής δράσης σαν τέτοια στο μυαλό του εξεγερμένου, έχουν ήδη κάνει το βήμα προς την κανονικότητα. Μια κανονικότητα που με τρόπο άρρητο αλλά περίτεχνο και αποτελεσματικό θα περιορίσει τους ορίζοντες της εξέγερσης και τελικά θα την τσακίσει. Κάτι τέτοιο προφανώς δεν μειώνει την αξία και τη σπουδαιότητα της αδιάλλακτης πολιτικής δράσης, χωρίς την οποία μάλιστα δεν θα μπορούσαμε τόσο εύκολα να σκεφτόμαστε την προοπτική της εξέγερσης, απλά θέτει προβληματισμούς πάνω στην ίδια την κατάσταση της εξέγερσης και τα υποκείμενα που την επιτελούνε. Δίνει χώρο στους πολιτικούς ορίζοντες των εξεγερμένων και στρατηγικές πλεύσης για την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού μέχρι τη νίκη και την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση. Το ερώτημα που τίθεται την ίδια στιγμή είναι πως και με ποιους τρόπους επιτελείται αυτή η κοινωνική δράση κατά τη διάρκεια μιας εξέγερσης και πόσο μάλλον σε συνθήκες ας πούμε κοινωνικής ειρήνης όπου οι ανταγωνισμοί υποβόσκουν χωρίς να γίνονται ορατοί. Ποιά είναι τα όρια της, ποιές οι προοπτικές της, ποιοί οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν. Πως αυτή θα μπορεί να δώσει κίνηση και κατεύθυνση στους κοινωνικούς ανταγωνισμούς και δεν θα μετατρέψει τα πολιτικά υποκείμενα υποκατάστατα της δράσης και ύπαρξης των άλλων κοινωνικών υποκειμένων. Το ερώτημα περί πολιτικού και κοινωνικού και ο διαφαινόμενος διαχωρισμός τους, δεν αφορά στην «κοινωνικότητα» μιας πολιτικής δράσης που υπάρχει πάντα σαν πολιτική επιλογή, αλλά στο ζήτημα της συγκρότησης και προβολής των πολιτικών ταυτοτήτων των υποκειμένων. Πότε δηλαδή είναι σημαντικό να εμφανίζονται οι πολιτικές ταυτότητες και πότε να αποδομούνται, στο βαθμό που κάτι τέτοιο μας ενδιαφέρει σαν επιλογή. Οι απαντήσεις μοιάζουν εύκολες, συχνά αγγίζουν την επιφάνεια, αλλά μάλλον πρέπει να κοιτάξουμε στο βάθος στην προοπτική της δράσης μας σαν μία σημαντική συνιστώσα της κατάστασης ακυβερνησίας, μίας στιγμής ανάμεσα σε στιγμές του κοινωνικού ανταγωνισμού. Να αφουγκραστούμε τόσο τον ήχο, όσο και τον απόηχο μιας εξέγερσης, να σκεφτούμε, να αναλύσουμε και να χαράξουμε, στα όρια του εφικτού, στρατηγικές για τις επερχόμενες εξεγέρσεις. Αν όντως είμαστε εικόνα από το μέλλον, ας μην το προσδοκούμε απλώς. Ας προσπαθήσουμε να το οργανώσουμε.

<u>Πολιτικό και Κοινωνικό: μια αδύνατη διαίρεση</u>

Στο σημείο όπου το πολιτικό τέμνει το κοινωνικό, εμφανίζεται αργά ή γρήγορα το ζήτημα της πρωτοπορίας. Παρόλο που οι αναρχικοί έχουν κρατήσει ιστορικά σαφείς αποστάσεις από την πολιτική πρωτοπορία του Λένιν, κατά πόσο τελικά η πολιτική μας δράση φλερτάρει, υπόρρητα έστω, με τον λενινισμό? Προφανώς το ερώτημα αυτό δεν αφορά μόνο σε περιπτώσεις όπου η επιλογή των μέσων εκτινάσσει στα ύψη, τα «πρωτοποριακά» χαρακτηριστικά μιας πολιτικής επιλογής, αλλά κατά βάση στην πολιτική αντίληψη της πρωτοπορίας σε όλο της το εύρος. Θα μπορούσε κανείς να πει πως ό,τι ξεπερνάει την «καθιερωμένη» πολιτική δράση, είτε σε επίπεδο περιεχομένων είτε σε επίπεδο πρακτικής αλλά και αποφασιστικότητας, αποτελεί τρόπον τινά μια είδους πρωτοπορία. Το ενδιαφέρον όμως εδώ , δεν έχει να κάνει με την σημειολογία των λέξεων πρωτοπορία-καινοτομία , αλλά με την αντίληψη που αυτές κουβαλάνε μέσα στην ιστορία τους. Όταν ένας συγκεκριμένος πολιτικός χώρος εμφανίζεται το βράδυ της 9 Δεκέμβρη να απαντήσει σε ένα γεγονός και να επιτελέσει έτσι την πολιτική του δράση, ανεξάρτητα από τις υπόλοιπες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, αποτελεί ή όχι πολιτική πρωτοπορία? Η ερώτηση μάλλον είναι εξ' αρχής λάθος. Η λογική της πρωτοπορίας προϋποθέτει αρχικά τη θεώρηση ενός επαναστατικού υποκειμένου καθώς και τη συνείδηση του να θέλεις να γίνεις πρωτοπορία, έχοντας σκιαγραφήσει από την άλλη τη φιγούρα του επαναστατημένου. Τα υπόλοιπα

αποτελούν μάλλον ιδιαιτερότητες της ίδιας της πολιτικής μας δράσης σαν επιλογής, έναντι του αδιαμόρφωτου κοινωνικού, ιδιαίτερα σε συγκεκριμένες στιγμές των κοινωνικών ανταγωνισμών. Σε μια εξέγερση, κάτι τέτοιο μεταφράζεται στο πώς και το κατά πόσο πολιτικά περιεχόμενα και πρακτικές μπορούν και υπάρχει τελικά η πολιτική βούληση να γίνουν οικειοποιήσιμα από άλλα κοινωνικά κομμάτια ,ώστε να διευρυνθεί τελικά η κοινότητα των εξεγερμένων και όχι η μάζα των εξεγερμένων.

Το ζήτημα της πρωτοπορίας

Μέσα στην όλη συζήτηση γύρω από την πράξη και την οικειοποίησή της θα πρέπει να θίξουμε και μια άλλη σημαντική παράμετρο. Πίσω από την πράξη των πολιτικά οργανωμένων κομματιών υπάρχει η συνείδηση ή αλλιώς το πολιτικό σκεπτικό – η στόχευση. Μέσα σε αυτό το σκεπτικό τουλάχιστον για τον αντιεξουσιαστικό χώρο υπάρχει μια προϋπόθεση. Η απεικόνιση ή το αποτέλεσμα μιας πράξης δεν είναι αδιαχώριστο από την προηγούμενη διαδικασία που ουσιαστικά είναι απεικόνιση μιας ολόκληρης κοσμοθεώρησης. Δεν υπάρχει για τους/τις αναρχικούς/ες κάποιου είδους αγιασμού των μέσων. Το αναρχικό πρόταγμα θεωρεί την μορφή της κοινωνικής συνεργασίας για την επίτευξη ενός σκοπού ως βασική παράμετρο ώστε ο σκοπός να έχει απελευθερωτικό χαρακτήρα. Αυτό που ισχύει σε καιρό «ειρήνης» για τις πρακτικές αντίστασης – τα μέσα- (θα έπρεπε να) ισχύει και για τους τρόπους συλλογικοποίησης, ανταλλαγής γνώσεων, οργάνωσης αντί-δομών ώστε στην κατάσταση εξέγερσης αυτό που επιθυμούμε να γενικευτεί να μην είναι μόνο οι πρακτικές-απεικονίσεις μια στόχευσης, όπως το να καούν όλες οι τράπεζες αλλά και εκείνες οι μορφές κοινωνικής συνεργασίας (οι διαδικασίες) που απεικονίζουν την αναρχική πρόταση για την κοινωνική απελευθέρωση. Οι καταλήψεις -κέντρα αγώνα εκτός από τόπο οργάνωσης επιθέσεων, διαδηλώσεων, συγκρούσεων είναι και τόποι εν θερμό κοινωνικοποίησης. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι διαδικασίες μπορούν να οδηγήσουν στο να αυτοαξιοποιηθούν όλες οι κοινωνικές δεξιότητες, όλες οι γνώσεις, όλες πρακτικές εμπειρίες του καθενός και της καθεμίας με τέτοιο τρόπο που να αποδεικνύεται στην πράξη η δύναμη της αυτοοργάνωσης και της αντιιεραρχίας. Από την οργάνωση αυτόνομου τύπου στην κατάληψη των ΜΜΕ από εξεγερμένους, από την καθημερινή αυτοσυντήρηση στην κατάληψη στην οργάνωση συλλογικών απαλλοτριώσεων σούπερ μάρκετ σε κάθε γειτονιά, από την κατασκευή μίας μολότοφ στην οργάνωση της αυτοάμυνας των εξεγερμένων, από την μετατροπή ενός χώρου της εξουσίας σε χώρο χρήσιμο για την εξέγερση στην μετατροπή του χώρου της πόλης σε αυτόνομη κομμούνα. Η διαδικασίες που παλεύονται από τα πριν στους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους είναι εκείνη η εμπειρία που μπορεί να δώσει διεξόδους στην μετατροπή μιας εξέγερσης σε μια κατάσταση προσωρινής (ή και μόνιμης αντιεξουσίας). Το συμβολικό ή και όχι μόνο, γκρέμισμα ή μπουρλότιασμα της εξουσίας από εξεγερμένους θα πρέπει να ακολουθηθεί από το γκρέμισμα της ψευδαίσθησης πως χρειαζόμαστε το κράτος και τους θεσμούς του για να μπορέσουμε να υπάρξουμε ως οργανωμένη κοινωνία (για τους αναρχικούς αυτό είναι κοινά αποδεκτό, όχι όμως για την υπόλοιπη κοινωνία). Ακόμα παραπέρα μια τέτοια οπτική επαναφέρει στην συζήτηση το ζήτημα πως η εξουσία είναι κοινωνικές σχέσεις, πως οι καταναγκασμοί είναι συνυφασμένοι με το ίδιο το πλαίσιο της συνύπαρξης των ατόμων, πως το κράτος και το κεφάλαιο δεν είναι σύμβολα αλλά πραγματικές σχέσεις μεταξύ ανθρώπων – πως η εξουσία ως μορφή αλληλεπίδρασης ανθρώπινων όντων υπάρχει στον καθένας μας. Αυτή η οπτική βάζει στο επίκεντρο την διαδικασία μέσα από την οποία θα δομηθούν διαφορετικού τύπου κοινωνικές σχέσεις, ανάμεσα σε εξεγερμένους και εξεγερμένες, σχέσεις που θα ανασυνθέτουν συλλογικά απελευθερωτικά νοήματα ανάμεσα σε όλους και όλες τις καταπιεσμένες πέρα από τις θεσμισμένες ταυτότητες, πέρα από τις έτοιμες υποσχέσεις για επιστροφή στην κανονικότητα. Σχέσεις βασισμένες σε τέτοιες εμπειρίες κοινωνικής συνεργασίας και παραγωγής που θα πρέπει να είναι έτοιμες να απαντήσουν στο μετά τι;

Θέλεις το λες κομμουνισμό, δεν θέλεις; Αναρχία! (Ν. Άσιμος)

Το παρόν έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια συλλογική προσπάθεια κάποιων ατόμων για την προώθηση και διάδοση των ελευθεριακών ιδεών και πρακτικών στην Κύπρο, την αντεπίθεση και καταπολέμηση του εθνικισμού, και τέλος, την ριζοσπαστική κριτική ανάλυση θεμάτων που αφορούν κυρίως την Κυπριακή πραγματικότητα.
Επίσης, συγκεντρώνουμε ένα αριθμό από ντοκιμαντέρ και ταινίες, όπως και μουσικές συλλογές.

Δημιουργήσαμε την Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας της Ένωσης Αναρχικών για να εργαστούμε πάνω σε δομές αυτοοργανωσης στα πλαίσια ενός ευρύτερου επαναστατικού προσχεδίου.

Το διαθέσιμο έντυπο και οπτικό/ακουστικό υλικό που αναπαράγουμε και αναδημοσιεύουμε είναι προς του σκοπούς του κινήματος – για την αυτομόρφωσή μας και την αντιπληροφόρηση.

Παρ΄όλα αυτά, οι εκδόσεις δεν αντικατοπτρίζουν κατ΄ανάγκη τις θέσεις μας, αλλά του ίδιου του συγγραφέα ή της συλλογικότητας.

Τέλος, δεν υπάρχει κανένας τίτλος «πνευματικής ιδιοκτησίας». Μπορείτε να φωτοτυπήσετε, να αντιγράψετε και να διανέμετε ελεύθερα.

Όλες τις εκδόσεις μπορείτε να τις βρείτε:
Στο στέκι της Ένωσης Αναρχικών, Σαπφούς 9, εντός των τειχών Λευκωσία, πάροδο Σόλωνος (Παρ. 17:00 – 19:00)
Στην Εναλλακτική Βιβλιοθήκη Αγράμματα, Περικλέους 82, πάροδος Ρηγαίνης (Σαβ. 16:00 – 19:00)
Σε εκδηλώσεις και παρεμβάσεις

<u>Η Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας</u>

Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας
της Ένωσης Αναρχικών